

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ОЛТАРЪТ

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Господин Слейтър се отправи с жизнерадостна походка към гарата, надолу по улица „Мейпъл“. Крачеше енергично, а на едроватото му, гладко избръснато лице бе изписана усмивка. Такава прекрасна пролетна утрин!

Господин Слейтър си тананикаше тихо и се радваше, че до железопътната гара има цели седем пресечки. Въпреки че разстоянието му създаваше проблеми през зимата, дните като този компенсираха всички неприятни изживявания. Доставяше му удоволствие, че не работи там, където живее.

Спря го някакъв човек със светлосин шлифер.

— Извинете, господине — заговори мъжът, — можете ли да ми кажете къде е олтарът на Баз-Матаин?

Господин Слейтър, все още под влиянието на пролетта, се опита да мисли.

— Баз-Матаин? Струва ми се, че... *Олтарът* на Баз-Матаин ли казахте?

— Да — отвърна непознатият и се усмихна неловко. Беше необикновено висок и имаше мургаво, издължено лице. Господин Слейтър реши, че прилича на чужденец.

— Ужасно съжалявам — каза той след като се замисли за миг. — Струва ми се, че не съм чувал за това място.

— Е... все едно, благодаря. — Мургавият мъж кимна учтиво и тръгна към центъра на града. Господин Слейтър продължи към гарата.

След като кондукторът продупчи билета му, господин Слейтър се замисли за случилото се. *Баз-Матаин*, повтори той мислено, когато влакът набра скорост през мъгливите, неравни поля на Ню Джърси. *Баз-Матаин*. Господин Слейтър реши, че човекът сигурно се е объркал. Северен Амброуз, щат Ню Джърси, беше малко градче — достатъчно малко, за да познават жителите му на пръсти всяка уличка, всяка къща или магазин. Особено, ако като него са живеели там цели двайсет години.

Някъде към средата на работния ден господин Слейтър се улови, че почуква с молива по стъклената повърхност на бюрото си и отново мисли за мъжа със светлосиния шлифер. Чужденците бяха рядкост за Северен Амброуз — тихо, уютно и добре уредено градче. Мъжете там носеха качествени костюми и елегантни кафяви куфарчета. Някои от

тях бяха дебели, други бяха слаби, но така или иначе всеки в Северен Амброуз би могъл да бъде взет за брат на всеки друг.

Господин Слейтър престана да мисли за случката. Работният ден свърши, той взе метрото до Хобокън, влака до Северен Амброуз и най-накрая тръгна пеша към къщата си.

По пътя отново срещна онзи човек.

— Открих го — каза непознатият. — Не беше лесно, но го открих.

— Къде е? — попита господин Слейтър и спря.

— Точно до Храма на тъмните мистерии на Изида — отвърна непознатият. — Колко глупаво от моя страна. Трябваше да попитам най-напред за него. Знаех, че е тук, но и през ум не ми мина, че...

— Храмът на какво? — учуди се господин Слейтър.

— На тъмните мистерии на Изида — повтори непознатият. — Истината е, че не се конкурират помежду си. Мъдреци и магьосници, цикли на плодородието. Такива неща. Далеч са от *нашата* област.

— Аха! — кимна господин Слейтър и внимателно погледна непознатия в полумрака на пролетната вечер. — Попитах, защото живея в този град от години, но не помня да съм чувал...

— О! — възкликна човекът и погледна часовника си. — Колко късно е станало! Ако не побързам, ще се забави церемонията!

Той махна дружелюбно с ръка и забързано се отдалечи.

Господин Слейтър продължи към дома си замислен. *Олтарът на Баз-Матаин. Тъмните мистерии на Изида.* Тези названия му напомняха за някакъв култ или секта. Нима беше възможно в този град да има такива свърталища? Струваше му се невъзможно. Никой не би дал имота си под наем на подобни хора.

След вечеря господин Слейтър разлисти телефонния указател. Не беше вписан нито Баз-Матаин, нито Храмът на тъмните мистерии на Изида. В „Справки“ също не бяха чували за тях.

— Странно — промърмори той. По-късно разказа на жена си за двете срещи с непознатия.

— Е — отбеляза жена му, когато го изслуша, и придърпа домашния си халат около тялото си, — никой не би основал култ или

секта в този град. Бюрото за по-добър бизнес няма да го позволи. Да не говорим за Женското дружество.

Господин Слейтър се съгласи. Непознатият вероятно бе объркал населеното място. Може би търсеше Южен Амброуз — съседния град, в който имаше няколко бара, кино и известен процент съвършено неприемливи жители.

Следващият ден беше петък. Господин Слейтър потърси с очи непознатия, но видя само свои съграждани. На връщане беше същото. Явно този човек бе посетил олтара и си бе тръгнал. Или пък бе поел някакви задължения, чието изпълнение не съвпаднаше с отиването и връщането му от работа?

Понеделник сутринта господин Слейтър тръгна за работа с няколко минути закъснение и бързаше, за да не изпусне влака. Пред себе си видя синия шлифер.

— Здравейте — извика господин Слейтър.

— О, здравейте! — отвърна мургавият и се усмихна. — Тъкмо се питах кога ли ще се срещнем пак.

— Аз също.

Господин Слейтър забави крачка. Непознатият се разхождаше и видимо се наслаждаваше на великолепното време. Слейтър си даде сметка, че ще изпусне влака.

— А как вървят нещата в Олтара?

— Горедолу — отвърна непознатият и стисна ръце зад гърба си. — Да си призная, имаме някои проблеми.

— Така ли? — учуди се господин Слейтър.

— Да. — Лицето на мургавия стана строго. — Старият Атерхотеп, кметът, заплашва да ни отнеме лиценза за Северен Амброуз. Твърди, че не сме изпълнявали ангажиментите си. А как бихме могли, питам аз? След като Дионисус-Африканус е на отсрещната страна на улицата и сграбчва всеки, който е подходящ, след като Папа Легба-Дамбала малко по-нататък прибира дори и неподходящите, какво можеш да направиш?

— Не звучи много добре — съгласи се господин Слейтър.

— И това не е всичко — продължи непознатият. — Нашият висш жрец заплашва да напусне, ако не предприемем нещо. Той е посветен

седма степен и само Брама знае кога ще намерим друг такъв, ако реши да напусне.

— М-м-м — промърмори господин Слейтър.

— Но всъщност затова съм тук — обясни непознатият. — Ако решат да прилагат груби методи в бизнеса, ще се намесе и ще ги вразумя. Аз съм новият мениджър.

— О!? — възкликна господин Слейтър изненадано. — Ще реорганизирате ли?

— Така да се каже — отвърна непознатият. — Виждате ли, ето какво...

В този момент някакъв нисък, заоблен мъж го дръпна за ръкава на светлосиния шлифер.

— Елор! — изпъшка той. — Объркал съм датата! Този понеделник е! Днес, не следващата седмица!

— Проклятие — изръмжа мургавият лаконично. — Това не търпи отлагане.

И се отдалечи заедно с ниския.

Тази сутрин господин Слейтър закъсня за работа с половин час, но му беше все едно. Всичко е ясно, мислеше си той, седнал зад бюрото. В Северен Амброуз се бяха появили нови култове и се бореха помежду си за последователи. А кметът, вместо да се отърве от тях, не предприемаше нищо! А може би дори вземаше подкупи?

Почука с молива си върху стъкления плот. Как бе възможно? В Северен Амброуз не можеше да се скрие нищо. Такъв малък град! Самият Слейтър познаваше по-голямата част от жителите му с малките им имена. Как би могло нещо такова да мине незабелязано?

Посегна ядосано към телефона.

От „справки“ не можаха да му дадат номерата на Дионисус-Африканус, Папа Легба или пък Дамбала. Уведомиха го, че кметът на Северен Амброуз не се нарича Атерхотеп, а Милър. Господин Слейтър му се обади.

Разговорът далеч не беше удовлетворителен. Кметът твърдеше, че познавал всички бизнесмени в града, че знаел всяка църква и всяко отдадено под наем помещение. И ако имало някакви култове — а такива нямало — несъмнено би научил и за тях.

— Заблудили са ви, добри човече — каза кмет Милър малко по-високомерно, отколкото би допаднало на господин Слейтър. — В нашия град няма хора с такива имена, няма такива организации. Никога не бихме позволили да се настанят при нас.

По пътя към дома господин Слейтър се замисли внимателно върху всичко това. Когато излезе от гарата, видя Елор да пресича улица „Оук“ със ситни, забързани крачки.

Господин Слейтър му извика и Елор спря.

— Наистина нямам време — обясни Елор весело. — Церемонията започва съвсем скоро. Виновен е онзи глупак Лигиан.

Лигиан, реши господин Слейтър, трябва да е възпълният нисък човек, който бе спрял Елор сутринта.

— Толкова е небрежен! — продължи Елор. — Можеш ли да си представиш един компетентен астролог да сгреши с цяла седмица навлизането на Сатурн в Скорпион? Е, както и да е. Церемонията ще е тази вечер, макар и да не сме достатъчно.

— Може ли да дойда и аз? — попита господин Слейтър, без капка колебание. — Имам предвид... след като не сте достатъчно...

— Ами... — отвърна Елор, — това би било безпрецедентно.

— Много бих искал — настоя господин Слейтър, защото съзря шанс да разгадае мистерията.

— Не мисля, че е честно спрямо вас — каза Елор. — Ей така, без никаква подготовка...

— Всичко ще е наред — продължи да настоява господин Слейтър. Ако успееше, наистина щеше да има с какво да натрие носа на кмета Милър. — Много ми се иска да присъствам. Събудихте любопитството ми!

— Е, добре — съгласи се най-накрая Елор. — Да побързаеме тогава.

Тръгнаха по улица „Оук“ към центъра на града. Когато стигнаха до първите магазини, Елор сви. Поведе господин Слейтър по пряката, минаха две пресечки, после се върнаха с една. Накрая пак се насочиха към гарата. Вече беше съвсем тъмно.

— Няма ли някакъв по-лесен начин? — попита господин Слейтър.

— О, не — отговори Елор. — Това е най-прекият път. Ако знаете как се лутах в началото, когато дойдох...

Продължиха по същия начин — напред, назад, в кръг, по улици, по които вече са минали и така нататък, из целия град, който господин Слейтър познаваше толкова добре.

Ставаше все по-тъмно и когато излизаха на познати места от необичайни посоки, господин Слейтър почувства леко объркване. Разбира се, той знаеше къде се намира, но от непрекъснатото обикаляне губеше чувство за ориентация.

Колко странно, мислеше си. Човек може да се загуби в собствения си град, дори след като е живял в него цели двайсет години.

Тъкмо се опита да познае на коя улица се намират, без да гледа табелата, когато направиха още един неочакван завой. Беше решил, че се връщат на улица „Уолнът“, но установи, че не може да си спомни името на следващата пряка. Свиха зад ъгъла и вдигна очи към табелата.

Пишеше: Ляво отверстие.

Господин Слейтър не помнеше в Северен Амброуз да има такава улица.

По нея нямаше лампи, нито един от магазините не му беше познат. Това бе много странно, защото смяташе, че познава малката търговска част на Северен Амброуз като дланта си. Минаха покрай една ниска черна сграда със слабо осветен надпис и се стресна.

Надписът гласеше: *Храм на тъмните мистерии на Изиди.*

— Доста тихо е там вътре тази вечер, нали? — отбеляза Елор, когато проследи изненадания поглед на господин Слейтър. — По-добре да побързаме.

И той закрачи енергично, без да остави време на спътника си да попита каквото и да било.

Продължаваха надолу по полутъмната уличка, а сградите ставаха все по-странни и непознати, с всевъзможни форми и размери. Някои бяха нови и блестящи, други — стари и занемарени. Господин Слейтър не смяташе, че в Северен Амброуз има такъв квартал. Нима това беше някакъв град в града? Или през нощта се появяваше друг Северен Амброуз, за който дневните жители дори не подозираха? Северен

Амброуз, до който може да се стигне само след дяволско обикаляне по познати улици?

— Вътре извършват фалически ритуали — Елор кимна към една висока сграда. Край нея стърчеше ниска, изтърбушена и намръщена къща.

— Това е на Дамбала — обясни Елор и посочи към нея.

Към края на улицата видяха бяла постройка. Беше продълговата и ниска. Господин Слейтър нямаше време да я разгледа, защото Елор го улови за ръката и го задърпа към входа.

— Наистина трябва да съм точен — промърмори той сам на себе си.

Вътре цареше пълна тъмнина. Господин Слейтър усещаше, че наоколо нещо се движи, а след малко съзря и малка бяла светлинка. Елор го поведе нататък и каза с приятелски тон:

— Вие наистина ми помогнахте да се измъкна от кашата.

— С теб ли е? — попита тънко гласче, долетяло откъм светлинката. Слейтър започна да различава силуети. Когато очите му свикнаха с тъмнината още повече, успя да види дребен, сбръчкан старец.

Старецът държеше в ръка необикновено дълъг нож.

— Разбира се — каза Елор. — Той също искаше да дойде.

Бялата светлинка беше окачена над каменен олтар. Господин Слейтър инстинктивно понечи да избяга, но ръката на Елор го стискаше здраво за рамото.

— Сега вече не можеш да ни изоставиш — обясни Елор тихо. — Готови сме да започнем.

В този момент господин Слейтър почувства, че множество други ръце също го улавят и го теглят към олтара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.